

РЕШЕНИЕ

№ 734

гр. София, 08.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Михаела Касабова

при участието на секретаря Мария Т. Методиева
като разгледа докладваното от Темислав М. Димитров Въззивно гражданско дело № 20231100511471 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба на АД „Т. и П.“ срещу решение № 9901/09.06.2023 г. по гр.д. № 48338/2021 г. по описа на СРС, 175 състав, с което жалбоподателят е осъден на основание чл. 284, ал. 2 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД да заплати в полза на Б. А. К. сумите, както следва: 13700 лв., представляваща незаплатена и неправомерно задържана сума от ответника по изплатено обезщетение от ЗД „Е.“ АД по щета № 1500094730/02.04.2018 г., ведно със законната лихва от 20.08.2021 г. до погасяването, 10619,52 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 05.04.2019 г. до 20.08.2021 г.

Жалбоподателят – АД „Т. и П.“, твърди, че решението е неправилно. Счита, че не дължи присъдената с обжалваното решение сума, тъй като същата служи за погасяване на дължимо адвокатско възнаграждение по сключените между страните договори за правна защита и съдействие. Поддържа, че съдът неправилно не е разгледал възражението за прихващане, релевирано в отговора на исковата молба, като твърди, че същото е направено своевременно. Ето защо, моли обжалваното решение да бъде отменено и исковите да бъдат отхвърлени. Претендира разносните по

производството.

Ответникът по жалбата – Б. А. К., оспорва жалбата, като счита, че обжалваното решение е правилно и моли същото да бъде потвърдено. Претендира разноските по производството.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, въз основа на закона и във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, достигна до следните фактически и правни изводи:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от Б. А. К. с осъдителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 284, ал. 2 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД.

Ищецът - Б. А. К., твърди, че ответното адвокатско дружество - АД „Т. и П.“, е осъществявало процесуално представителство по договор за правна защита и съдействие от 15.06.2017 г., като го е представлявало по НОХД № 235/2017 г. по описа на ОС – Враца, в качеството му на пострадало лице, за което е заплатил на адвокатското дружество възнаграждение в размер на 2500 лв. Посоченото дело е приключило с присъда, като подсъдимият и ответник по гражданския иск, предявен от ищеца Б. К., е осъден да заплати в негова полза сумата в размер на 70000 лв. – обезщетение за неимуществени вреди, както и сумата в размер на 3177,42 лв. – обезщетение за имуществени вреди. Присъдата е обжалвана, като по силата на договор за правна защита и съдействие от 16.11.2017 г. АД „Т. и П.“ е представлявало ищеца К. в производството пред Апелативен съд – София. Договореното адвокатско възнаграждение по този договор възлиза на 2500 лв., като същото е заплатено от ищеца. Впоследствие, решението на САС е обжалвано пред ВКС, поради което отново ищецът К. е бил представляван от ответното адвокатско дружество, съгласно договор от 14.06.2018 г., срещу възнаграждение в размер на 2500 лв., което е заплатено изцяло. С решение по ВНОХД № 959/2018 г. спорът по гражданските иски е приключил окончателно, като в полза на Б. А. К. са присъдени сумите: 70000 лв. – обезщетение за неимуществени вреди, 3177,42 лв. – обезщетение за имуществени вреди, за които в полза на К. е издаден изпълнителен лист от 28.01.2019 г. Съгласно пълномощно от 21.03.2018 г., ищецът К. е упълномощил АД „Т. и П.“ да го представлява пред ЗД „Е.“, като предяви претенция за заплащане на застрахователно обезщетение за претърпените вреди, за което е налице влязло в сила решение, вкл. и с правото да получи плащане на застрахователно обезщетение. На 07.03.2019 г. е сключен договор за спогодба между Б. А. К., представляван от адв. В. Т., и ЗД „Е.“, по силата на който ЗД „Е.“ се е задължило да заплати в полза на Б. А. К. сумата в размер на 72838,71 лв. – застрахователно обезщетение, като в договора е посочено, че сумата следва да бъде платена в срок от 30 дни от сключването му по банков път по банкова сметка на АД „Т. и П.“. В изпълнение на договора за спогодба ЗД „Е.“ е заплатило по сметка на АД „Т. и П.“ на 02.04.2019 г. сумата в размер на 20000 лв., на 03.04.2019 г. – сумата в размер на 20000 лв., на

04.04.2019 г. – сумата в размер на 32838,71 лв. Въпреки посоченото, АД „Т. и П.“ не е предало на ищеца пълния размер на заплатените суми, въпреки че при получаването им ответникът е действал като представител на ищеца. На 08.04.2020 г. ответникът е заплатил на ищеца 20000 лв., на 15.04.2020 г. – 7000 лв., на 27.04.2020 г. – 10000 лв., на 18.09.2020 г. – 10000 лв., на 24.09.2020 г. – 2138,71 лв., на 23.11.2020 г. – 4000 лв., на 14.12.2020 г. – 3000 лв., на 21.12.2020 г. 3000 лв. Общата предадена в полза на ищеца сума възлиза на 59138,71 лв., като ответникът дължи на ищеца 13700 лв., незаплатена и неправомерно задържани суми от ответника по изплатено обезщетение от ЗД „Е.“ АД по щета № 1500094730/02.04.2018 г. Ето защо, претендира посочената сума, както и сумата в размер на 10619,52 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 05.04.2019 г. до 20.08.2021 г. Претендира законната лихва, както и разноските по делото.

С обжалваното решение исковете са уважени изцяло.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Разгледано по същество същото е ПРАВИЛНО.

Обжалваното решение съдържа подробни мотиви във връзка с основателността на главния иск, които настоящата съдебна инстанция споделя и на основание чл. 272 ГПК препраща към тях.

В допълнение въззивният съд намира следното от фактическа и правна страна:

За основателност на иска с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 284, ал. 2 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже, че между страните е налице договор за поръчка, по силата на който ответникът се е задължил представлява ищеца при сключването на спогодба за заплащане на застрахователно обезщетение в полза на ищеца, включително като получи същото от името и за сметка на ищеца, че ответникът е получил застрахователно обезщетение за претърпени от ищеца вреди.

В тежест на ответника при доказване на посочените факти е да докаже, че е предал пълния размер на полученото и дължимо в полза на ищеца застрахователно обезщетение.

Не се спори по делото, а и съгласно представено към исквата молба пълномощно с нотариална заверка на подписите на упълномощителя от 21.03.2018 г., ищецът Б. А. К. е упълномощил АД „Т. и П.“ да го представлява пред ЗД „Е.“, като има право да предявява претенции и да ги поддържа във връзка с настъпило ПТП на 03.05.2015 г., при което впоследствие е настъпила смъртта на М.С. К.а, като има право да извършва всички правни и фактически действия в тази връзка, с изрично право да получава уважените суми по претендираните обезщетения по доверителната банкова сметка на АД „Т. и П.“.

Видно от договор за спогодба от 07.03.2019 г., сключен между ЗД „Е.“, от една

страна, и Б. А. К., представляван от адв. В. Т., от друга страна, ЗД „Е.“ се е задължило да заплати в полза на Б. А. К. сумата в размер на 72838,71 лв., представляваща обезщетение за всички претърпени вреди от смъртта на М.С. К.а, като плащането следва да бъде извършено в срок от 30 дни от подписване на спогодбата.

Не се спори по делото, че към 04.04.2019 г. ЗД „Е.“ е заплатило изцяло сумата в размер на 72838,71 лв. в полза на Б. А. К. по банковата сметка на АД „Т. и П.“.

На основание чл. 284, ал. 2 ГПК, довереникът е длъжен да даде на доверителя сметка и да му предаде всичко, което е получил в изпълнение на поръчката. Следователно, ищецът Б. А. К. има право да получи пълната сума, платена от ЗД „Е.“ по банковата сметка на АД „Т. и П.“, доколкото същата касае погасяването на задължение по договор за спогодба, сключен между ЗД „Е.“, от една страна, и Б. А. К., представляван от адв. В. Т., от друга страна.

Не се спори по делото, че непогасена към датата на подаване на исковата молба е претендираната от ищеца сума в размер на 13700 лв., поради което искът с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 284, ал. 2 ЗЗД е основателен за пълния предявен размер.

Неоснователно е възражението във въззивната жалба за допуснато от първоинстанционния съд процесуално нарушение във връзка с въведено възражение за прихващане от ответника с дължими адвокатски възнаграждения по сключените между страните договори за правна защита и съдействие, което не е разгледано от районния съд. Възражението за съдебно прихващане следва да бъде направено в срока за отговор на исковата молба. Видно от отбелязването на представеното съобщение, исковата молба е връчена за отговор на ответника на 21.10.2021 г. Истинността на посоченото удостоверяване от длъжностното лице, имащо характер на официален удостоверителен документ, не е оспорена от страна на ответното адвокатско дружество. Следователно, срокът за отговор на исковата молба е изтекъл на 21.11.2021 г. Исковата молба е подадена по пощата на 29.11.2021 г., от което следва, че същата е извън срок, съответно – преклудирана е възможността впоследствие в процеса да бъде въведено възражение за съдебно прихващане.

Доколкото заявените вземания за дължими адвокатски възнаграждения в полза на АД „Т. и П.“ от страна на Б. А. К., са спорни, не може да се приеме, че е налице погасяване на дълга чрез извънсъдебно прихващане с оспорените от ищеца вземания на адвокатското дружество. При това положение ответникът-въззивник може да заяви претенциите си за заплащане на адвокатско възнаграждение спрямо ищеца К. в друго производство и няма право да задържи част от полученото застрахователно обезщетение във връзка с погасяване на претендираните адвокатско възнаграждения.

Освен това, както правилно районният съд е изложил в мотивите на обжалваното решение, по аргумент от чл. 39, ал. 2 ЗА адвокатът няма право да удържа от

постъпилите от или за неговия клиент средства сумата за адвокатски възнаграждения, а само за своите разходи, доколкото те не са покрити от получени аванси, но е длъжен да представи отчет на клиента. Ответникът не твърди, а и не представя доказателства непогасената от него сума в размер на 13700 лв. да касае разходи на адвокатското дружество във връзка с осъществяваното представителство от името и за сметка на ищеца по водените дела и последващи преговори със ЗД „Е.“, от което следва, че същият дължи предаването на пълния размер на получената сума в изпълнение на договора за поръчка в полза на доверителя Б. А. К..

Следователно, решението по главния иск с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 284, ал. 2 ЗЗД е правилно и следва да бъде потвърдено.

Във въззивната жалба не са изложени аргументи за неправилност на решението на първоинстанционния съд, относими към мотивите на решението в частта, с която е уважен искът за мораторна лихва с правно основание чл. 86 ЗЗД. По делото се установява наличието на главен дълг и доколкото в жалбата не са налице твърдения за неправилност на решението, относими към изпадането в забава на ответника, то въззивната инстанция не може да проверява служебно изводите на първостепенния съд в тази насока (арг. чл. 269 ГПК).

При служебна проверка на първоинстанционното решение не се установява при постановяването му да е нарушена императивна правна норма, обуславяща решаващите изводи на съда. Ето защо, следва да се приеме, че решението в частта, касаеща иска за мораторна лихва, е правилно, тъй като по делото е доказано наличието на главен дълг и изпадането на ответника в забава.

Във връзка с изложеното съдът счита, че първоинстанционното решение се явява правилно, поради което същото следва да бъде потвърдено.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника по жалбата следва да бъде присъдена сумата в размер на 4500 лв. – адвокатско възнаграждение за въззивното производство.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 9901/09.06.2023 г. по гр.д. № 48338/2021 г. по описа на СРС, 175 състав.

ОСЪЖДА АД „Т. и П.“, ЕИК *****, да заплати в полза на Б. А. К., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер на 4500 лв. – разноски за

въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчване на препис.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____